

ZESPÓŁ
INFORMACJI
POLITYCZNEJ
KW PZPR
W BIAŁEJ
PODLASKIEJ

FAKTY

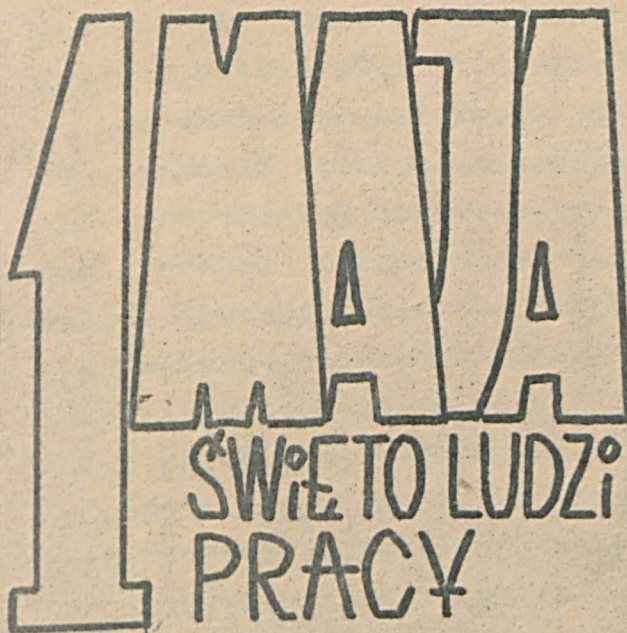
SERWIS INFORMACYJNY

Nr 14

Do użytku wewnętrznego

Idea świętowania 1 Maja posiada bogatą tradycję na ziemiach polskich. Podjęta w Paryżu w lipcu 1889r. przez inauguracyjny Kongres II Międzynarodówki uchwała o, corocznym obchodzeniu święta solidarności robotniczej, dzięki wysiłkom organizacyjnym i politycznym II Proletariatu i Związku Robotników Polskich, znalazła szerokie

/ciąg dalszy na str.2/

112 ROCZNICA URODZIN W. I. LENINA

O Leninie mówił jeden z założycieli Francuskiej Partii Komunistycznej, poeta i publicysta Paul Vaillant-Couturier:

"Włodzimierz Iljicz był i pozostał ucieleśnieniem nieustannego działania, a jednocześnie marksista od stóp do głowy. Zetknięcie z nim wywoływało w świadomości wrażenie wiatru, który wdarł się do dusznego pokoju:

odświeżało ono obciążony przesądami i formalnymi doktrynami mózg...".

W swym testamencie Lenin pozostawił KPZR, międzynarodowemu ruchowi komunistycznemu wielką naukę rewolucyjną - leninizm będący marksizmem epoki imperializmu i rewolucji proletariackich, epoki upadku kolonializmu, przechodzenia ludzkości od kapitalizmu do socjalizmu i budowy społeczeństwa komunistycznego. Idee leninowskie wskazują całej ludzkości drogę ku komunizmowi.

/ciąg dalszy ze str. 1/
odbicie wśród proletariatu
Kongresówki. Zarówno II Pro-
letariat, jak i ZRP rozpoczę-
ły od początku 1890r. wyteżo-
ną akcję przygotowawczą do
zorganizowania obchodu Święta
Pierwszomajowego. Już w
kwietniu Marcin Kasprzak
wydrukował w nielegalnej dru-
karni II Proletariatu pier-
wszą polską odezwę majową.
Odezwa II Proletariatu kończy-
ła się wezwaniem: "Bracia,
robotnicy polscy! Na całym
świecie 1-go Maja ustanie
warczenie maszyn, zagaśnie
ogień pod kotłem parowym.
Nie możemy się przyglądać
z daleka walce naszych towa-
rzyszy za granicą. Wstyd tym,
co będą się ociągali z poda-
niem dłoni do wspólnego, bra-
terskiego uścisku zjednoczo-
nych robotników całego świata
Wystąpmy zgodnie. Śmiało bra-
cia, wszyscy razem!"

Agitacja ZRP i II Proletaria-
tu odniosła skutek. W dniu
1 Maja 1890 r. wybuchł w
Warszawie strajk polityczny
o nieznanych dotąd rozmiarach.
Według źródeł socjalistycznych
zastrajkować miało 8-10 tys.
robotników. Jednakże 1 Maja
1890r. świętowano tylko w
Warszawie.

Agitacja majowa była ważnym
elementem agitacji politycznej.
Stanowiła ona w każdym kolejnym
roku szeroką kampanię kolporta-

żu, zebrań agitacyjnych i tzw.
majówek. Partie robotnicze
rozumiejąc znaczenie tego dnia
poświęcały mu dużo uwagi. Każda
manifestacja 1majowa - pisał w
1894r. Julian Marchlewski -
"budzi tysiące naszych braci z
objętności, wlewa im w pierś
żądania lepszej doli i popycha
do walki". Pojawiające się
coraz częściej demonstracje
uliczne były coraz bardziej
traktowane jako wystąpienia
polityczne, uświęcające dzień
walki z wyzyskiem klasowym,
dzień solidarności robotniczej

Manifestacje pierwszomajowe
odbywały się także w regionie
podlaskim. Do najbardziej
masowych należały manifestacje
z okazji 1 Maja w 1928r. w
Białej Podlaskiej, Radzynie
Podlaskim i Międzyrzecu. W
1931r. doszło do manifestacji
pierzszomajowej w Białej Podl-
skiej, zorganizowanej wspólnie
przez KPP i Zjednoczenie Lewicy
Chłopskiej "Samopomoc". Wzięli
w niej udział robotnicy
miejscowi i chłopci z okolicz-
nych wsi.

Do najliczniejszych w kraju
w okresie międzywojennym nale-
żały pochody 1 Majowe w 1936r.
które skupiły blisko 400 tys.
uczestników. W większości
głównych ośrodków robotniczych
demonstracje łączyły członków
PPS i KPP. Po raz pierwszy od
1918r. nie odbyły się w Polsce
demonstracje 1 Majowe w 1939r.

wskutek zakazu władz administracyjnych. Obchody robotniczego święta organizowała PPS w lokalach zamkniętych. Brali w nich udział socjaliści, komuniści, członkowie SD i bezpartyjni członkowie związków klasowych.

Po blisko 5-letniej przerwie doszło w wyzwolonej Polsce do masowych manifestacji w Warszawie i innych miastach kraju.

Od tego okresu tradycyjne święto robotnicze za sprawą PPR, później PZPR stało się świętem państwowym, obchodzonym corocznie dla uczczenia tych wszystkich wartości, które składają się na bogatą skarbnicę dziedzictwa polskiego ruchu robotniczego. Tegoroczne obchody Święta 1 Maja przypadające w 100 rocznicę powstania polskiego ruchu robotniczego są także, doskonałą okazją dla przypomnienia zorganizowanej walki wielu

pokoleń o najwznioślejsze cele klasy robotniczej; sprawiedliwość społeczną, pokój i międzynarodową solidarność. Do tych szczytnych ideałów nawiązuje projekt deklaracji ideowo-programowej KC "O co walczymy, dokąd zmierzamy", będący przedmiotem ogólnopartyjnej dyskusji. Istnieje realna szansa stopniowego pokonania kryzysu politycznego i gospodarczego, powrotu na drogę pomyślnego rozwoju kraju, pod warunkiem uświadomienia sobie zadań, które partia wraz z całym społeczeństwem musi podjąć, aby stworzyć lepsze perspektywy przyszłym pokoleniom. Udział w tegorocznym święcie 1 Maja będzie najlepszym dowodem zmanifestowania poparcia dla działań zmierzających do upragnionej przez większość Polaków stabilizacji życia i budowania frontu Porozumienia Narodowego.

ZWIĄZKI ZAWODOWE ICH MIEJSCE W POLITYCZNYM SYSTEMIE SOCJALIZMU

W dyskusji jaka się toczy w naszym kraju, przypomnienie podstawowych założeń leninowskiej koncepcji związków zawodowych jest bardzo na miejscu. Główne myśli tej koncepcji dotyczą: po pierwsze - określenia miejsca związków zawodowych

w politycznym systemie socjalizmu, a zwłaszcza ich stosunków z partią komunistyczną i państwem; po drugie - określenia roli ruchu zawodowego w społeczeństwie socjalistycznym, właściwych mu zadań i metod ich realizacji. Chociaż oba te pro-

blemy są jednakowo ważne, korzystne będzie jednak przy ich omawianiu skoncentrowanie się w większej mierze na pierwszym, a mianowicie - na miejscu związków zawodowych w politycznym systemie socjalizmu.

Nadrzędną ideą przenikającą poglądy W. Lenina w sprawie związków zawodowych była myśl o potrzebie politycznego i ideologicznego kierownictwa wobec ruchu zawodowego. Myśl o nadaniu związkom zawodowym klasowego kierunku i uczynienia z nich - w ten sposób łącznika między awangardą i masami przewija się przez wszystkie rozważania Lenina poświęcone ruchowi zawodowemu. Na płaszczyźnie teoretycznej myśl ta rozwijała się w polemice z koncepcją tzw. neutralności związków zawodowych. Istota tej koncepcji sprowadzała się do stwierdzenia, iż związki zawodowe powinny być niezależne od partii politycznej. Interesujące jest, w jaki sposób Lenin polemizował z tą koncepcją, z jakich pozycji podejmował krytykę tego poglądu. Zbyteczne dodawać iż Lenin zdecydowanie odrzucał wszelkiego rodzaju poglądy postulujące neutralność związków zawodowych. Stwierdzał natomiast, że ci, którzy głoszą tego rodzaju poglądy są albo ofiarą ignorancji i - jak powiadał - nieświadomości politycznej, albo też są

autorami pewnej zamierzonej mistyfikacji politycznej. Lenin tę swoją ocenę, tę koncepcję skonkretyzował w referacie wygłoszonym na II Ogólnorosyjskim Zjeździe związków zawodowych w styczniu 1919 roku. Ważny fragment tego przemówienia brzmi następująco: "Każdy kto mówi o niezależności związków zawodowych, ten świadomie czy nieświadomie zakłada coś pośredniego, coś międzyklasowego, coś ponadklasowego.

Innymi słowy, Lenin wychodził z założenia, iż nie może być mowy o niezależności ruchu zawodowego, niezależności politycznej związków zawodowych ponieważ związki zawodowe jak masowa organizacja ludzi pracowniczej nie są i nie mogą być organizacją apolityczną. Związki zawodowe muszą być organizacją polityczną; jest tylko kwestia jaki kierunek klasowy będzie w swej działalności reprezentowały. Dlatego też Lenin stwierdzał iż ruch zawodowy, ruch związkowy prowadzi swoją działalność samodzielnie, jednak nie w sposób niezależny, co oznacza że związki zawodowe nie mogą być niezależne od partii komunistycznej w ustroju socjalistycznym, która w warunkach socjalizmu wytycza i realizuje politykę władzy robotniczej ale powinny również tę politykę przyjmować za własną.

Innymi słowy, myśl Lenina dałaby się streścić w postulecie czy tezie, iż polityka budowy społeczeństwa socjalistycznego jest również polityką związków zawodowych. Ta polityka budowy społeczeństwa socjalistycznego jest polityką opracowaną przez partię komunistyczną. W związku z tym nie może być mowy o niezależności w aspekcie politycznym o niezależności ruchu zawodowego od partii komunistycznej.

W jaki sposób partia spełnia czy też ma spełniać swą kierowniczą rolę wobec ruchu zawodowego? Otóż, respektując autonomię organizacji związkowych, partia wywiera wpływ na działalność związków zawodowych w sposób pośredni. I czyni to, zdaniem Lenina, dwojako: od zewnątrz i od wewnątrz. Z zewnątrz, tzw. przez wypracowanie generalnej perspektywy budowy społeczeństwa socjalistycznego. A wypracowanie takiej perspektywy i sformułowanie prawidłowej linii politycznej - stwierdzał Lenin - jest najważniejszą funkcją, a zarazem metodą, kierowania całym systemem politycznym socjalizmu, wszystkimi jego ogniwami. Partia oddziałuje z zewnątrz na ruch związkowy, ukierunkowując jego działalność poprzez sformułowanie dyrektyw politycznych dla konstruowania prawa, jego

interpretacji i stosowania; ale partia oddziałuje również i kształtuje kierunek działalności ruchu zawodowego od wewnątrz tzn. poprzez swych członków pracujących i działających w związkach zawodowych.

Dla leninowskiej koncepcji stosunków partii ze związkami zawodowymi charakterystyczne jest ich rozpatrywanie jako organizacji, poprzez którą partia zdobywa poparcie mas, poparcie klasy robotniczej, i ogółu ludzi pracy dla realizacji formułowanych w jej programie celów i zadań, ale także rozpatrywanie jako organizacji, poprzez którą partia kształtuje więź z klasą robotniczą i masami. Praktyczny opis realizacji tej więzi przedstawił Lenin w jednym z rozdziałów swej pracy "Dziecięca choroba lewicowości w komunizmie". Wprawdzie w pracy tej stwierdzał, iż więź partii z masami za pośrednictwem związków zawodowych jest w nowym ustroju nie wystarczająca, ale jednocześnie w innym miejscu podkreślał "iż nieuchronna jest katastrofa naszego budownictwa socjalistycznego, jeśli mechanizm, transmisyjny między partią komunistyczną i masami, poprzez związki zawodowe zbudowany jest wadliwie, albo wadliwie funkcjonuje".

Broniąc traktowania związków zawodowych jako łączni

ka między awangardą i masami, Lenin jednocześnie występuje zdecydowanie przeciwko uproszczonym interpretacjom tej więzi i sposobu jej realizacji. Przede wszystkim podkreśla, iż potraktowanie związków zawodowych jako mechanizmu transmisyjnego implikuje przepływ inicjatywy politycznej nie tylko od partii do mas, od partii do związków zawodowych, ale również w kierunku odwrotnym - od związków zawodowych do partii. Innymi słowy, Lenin akcentował, że - aby utrwalić w związkach zawodowych ich klasową orientację, ich socjalistyczny kierunek działania - konieczne jest zapewnienie udziału członków partii, działających w związkach zawodowych w kształtowaniu treści ustaleń programowych partii. Konieczne jest również wnoszenie do partii spraw istotnych dla rozwoju i bytu klasy robotniczej.

Oczywiście, jak wiemy, ten modelowy kształt stosunków między partią i związkami zawodowymi czy też więzi partii ze związkami zawodowymi był w praktyce deformowany. Deformacja polegała właśnie na uproszczonym rozumieniu związków zawodowych jako mechanizmu transmisyjnego. W praktyce spowodowało się to do potraktowania związków zawodowych jako jednostronnego mechanizmu transmisyjnego, jako mechani-

zmu transmitującego treści, ustalenia i dyrektywy partii do ruchu zawodowego. Nieco inaczej przedstawia się sprawa, oczywiście w sensie modelowego leninowskiego ujęcia stosunków zachodzących między związkami zawodowymi a aparatem administracyjnym państwa. Stosunek ten nie jest stosunkiem podporządkowania. Lenin bardzo wyraźnie podkreślał, iż związki zawodowe są i muszą być - jeśli mają pełnić właściwie swoje funkcje - całkowicie niezależne od władz administracyjnych państwa. Niezależność i wynikająca z nich samorządność wyraża się w tym, że same one ustalają swe statuty i struktury organizacyjne. Niezależność ta znajduje również swój wyraz i w tym - że organy administracji nie mają praw nadzorczych i kontrolnych nad związkami zawodowymi i ich organami.

Ta zasada niemieszania się w sprawy wewnętrzzwiązkowe wiązuje organy administracji państwowej na wszystkich szczeblach. Organy te - zdaniem Lenina - zobowiązane są powstrzymać się od wszelkiej ingerencji, która ograniczałaby lub przeszkadzała zgodnej z prawem i statutem działalności związków zawodowych.

Zadania związków zawodowych w społeczeństwie socjalistycznym są dwojakiego rodzaju. Z jednej strony związki

zawodowo zachowują w warunkach ustroju socjalistycznego swoją tradycyjną funkcję obrony interesów pracowniczych, i Lenin zwłaszcza w pracach pochodzących z lat 1920 i 1921 wiele miejsca poświęcił analizie przesłanek, analizie źródeł, z których wyrasta konieczność pełnienia przez związki zawodowe tej funkcji w warunkach ustroju socjalistycznego. Takie, można powiedzieć, najbardziej związane dla konieczności pełnienia tej funkcji uzasadnienie, można właśnie znaleźć w dokumencie traktującym o roli i zadaniach związków zawodowych w warunkach "nowej polityki ekonomicznej", czy też w związku z realizacją tej polityki. Ale związki zawodowe - zdaniem Lenina - to także kwestia kluczowa dla prawidłowego funkcjonowania ustroju socjalistycznego i jego rozwoju. W tym względzie pełnią one zupełnie nową funkcję, która nie była im właściwa w okresie poprzednim. Ta nowa funkcja związana jest, można powiedzieć z przysposabianiem klasy robotniczej i ludzi pracy do udziału w rządzeniu państwem, w zarządzaniu gospodarką.

Lenin, chcąc uchwycić istotę tej funkcji, nowej roli związków zawodowych w ustroju socjalistycznym, bardzo często posługiwał się terminem

"szkoła". Powiadał, iż związki zawodowe powinny być szkołą gospodarowania, szkołą życia państwowego, szkołą zarządzania innymi słowy - przypisywał związkom zawodowym właśnie rolę kształtowania współodpowiedzialności ludzi pracy za jakość i kierunek socjalistycznych przemian. Położenie akcentu właśnie na tej formule szkoły, na nauce rządzenia, na nauce gospodarowania, pozwoliło uwypuklić to, co nowe, co swoiste dla związków zawodowych w warunkach ustroju socjalistycznego.

Zdaniem Lenina związki zawodowe mogą się stać jedną z sił dynamizujących rozwój społeczeństwa socjalistycznego pod warunkiem, iż odgrywać będą tę swoją podwójną rolę; tzn. z jednej strony - będą wyrażać, reprezentować i bronić interesów ekonomicznych mas pracujących, a z drugiej - będą właśnie dla ludzi pracy tą szkołą życia państwowego.

Jakie było stanowisko Lenina w kwestii jedności ruchu związkowego? W tej kwestii Lenin reprezentował, jak wynika z jego analizy następujące stanowisko: zjednoczenie ruchu związkowego leży w jego własnym interesie oraz w interesie mas pracujących, albowiem celem związków zawodowych jest właśnie zjednoczenie ludzi pracy z jednej

stróny- właśnie w obronie ich interesów i to niezależnie od ich orientacji politycznych światopoglądu i wyznania/, w tym sensie Lenin powiedział, iż związki zawodowe są organizacją niepartyjną/, a także zjednoczenie ich właśnie w procesie włączania do spraw gospodarki i zarządzania. Jednakże to zjednoczenie ruchu związkowego powinno być rezultatem woli ludzi pracy i samego ruchu związkowego.

Dlatego też w jednym ze swych wystąpień powiedział, iż partia popiera i zawsze będzie popierać inicjatywy zmierzające do jedności ruchu związkowego, do jak najszerzej związkowej jedności działania, albowiem podstawą tej jedności jest jedność politycznego interesu klasy robotniczej,

interesu klasowego robotników.

Trzeba powiedzieć, że problem jedności ruchu związkowego jest problemem nader istotnym. Co warto też podkreślić, to fakt, iż jedność polityczna ruchu związkowego jest tym, czego bronić i co zapewnić również powinna partia komunistyczna. Lenin zdawał sobie z tego sprawę. Podkreślał też to w jednym z tekstów pochodzących z 1919 r., iż wielość organizacyjna ruchu związkowego niesie określone zagrożenie dla politycznej jedności klasy robotniczej, ponieważ może implikować właśnie rozerwanie tej jedności

/wystąpienie tow. J Kamienieckiego - Redaktora Naczelnego "Ideologii i Polityki" na szkoleniu lektorów KC /

AKTUALNE KIERUNKI I ZADANIA OŚWIATY

Za nadrzędny cel polityki oświatowej nasza partia uznaje obronę i całkowitą odbudowę klasowych zasad polityki oświatowej naszego państwa. Wynikają stąd dla władz oświatowych, organizacji i instancji partyjnych następujące zadania :

1/Dalsze pogłębianie procesu demokratyzacji systemu zarządzania i kierowania oświatą, min. poprzez powołanie na szczeblu województw społecz-

nych rad oświaty i wychowania oraz szersze zaangażowanie rodziców w życie i działalność szkoły dla tworzenia wspólnego frontu wychowawczego.

2/ otoczenie szczególną troską, opieką i życzliwością ideowych organizacji młodzieżowych - ZHP, ZSMP, ZMW - działających na terenie szkoły oraz samorządu szkolnego, jako instancji kształtowania uczniowskiej demokracji w systemie socjalistycznego wychowania.

3/ Obrona świeckiego charakteru szkoły i zasad tolerancji światopoglądowej oraz socjalistycznego systemu wartości w nauczaniu i wychowaniu.

4/ Kształtowanie partnerskich stosunków między dyrekcją szkoły, gronem pedagogicznym szkolną POP jako fundamentną zasadę rozwijania demokracji wewnątrzszkolnej, podstawę funkcjonowania samorządu szkoły oraz jako skuteczną metodę likwidacji wszelkich konfliktów wśród nauczycieli, kształtowanie prawidłowych stosunków międzyludzkich w placówkach oświatowych.

Kierunki te wyznaczają podejmowane już zadania:

- przywracanie szkolnym POP zdolności przewodzenia w procesie kierowania życiem politycznym placówki, doskonalenie organizacji i zarządzania oraz egzekwowanie w pracy zawodowej i społecznej obowiązku przewodnictwa członków PZPR.

- przyjęcie jako zasadę, prowadzenie otwartych szkoleń POP wg programu wynikającego z aktualnych potrzeb pracy politycznej,

- przeszkolenie do końca br szkolnego wszystkich sekretarzy POP ze szkół, a w okresie

wakacyjnym, nauczycieli przedmiotów społecznych.

- przed plenarnym posiedzeniem KC PZPR w sprawach młodzieży, odbyć we wszystkich szkołach otwarte zebrania partyjne dla omówienia tez na Plenum, dokonać oceny sytuacji wychowawczej w szkole i określić formy pomocy organizacji partyjnej w ożywieniu ruchu młodzieżowego.

- dokonać przeglądu i oceny kadry kierowniczej w oświacie; zgodnie z art. 6 Karty Nauczyciela wymagać się będzie od każdego nauczyciela wychowawcy uznania socjalistycznego systemu wychowawczego, uznania świeckiego i socjalistycznego charakteru szkoły, realizacji programów nauczania zatwierdzonych przez Ministerstwo Oświaty i Wychowania.

- sprawy oświaty w warunkach stanu wojennego omówić na posiedzeniach egzekutyw instancji partyjnych wszystkich szczebli.

- POP w każdej szkole dokona analizy sytuacji społeczno-politycznej i ideowo-wychowawczej w swoim środowisku oraz oceni postawę kadry pedagogicznej; wnioski z tych analiz i ocen będą przedstawione kolektywom Rad Pedagogicznych,

- w pracy szkoleniowo-seminaryjnej z nauczycielami przedmiotów społeczno-politycznych wyeksponowanie istoty i treści socjalistycznej odnowy oraz kształtu edukacji obywatelskiej i kultury politycznej młodzieży szkolnej.

PARTIA W SZKOLE

od sierpnia 1980-do grudnia 81

/sytuacja w kraju w świetle
oceny Wydz. Nauki i Ośw. KC/

Wiele szkolnych POP przeżywało poważny kryzys. Na ten stan rzeczy wpływ miały ogłoszone przez "Solidarność" tezy obciążające szeregowych członków PZPR, w tym i nauczycieli, za wszystkie błędy i wypaczenia w polityce wewnętrznej, za ostatnie dziesięciolecie, m.in. po to, aby paraliżować działalność POP w szkołach, albo powodować ich bierność i następnie pokazywać, że PZPR jest skompromitowana i nie ma racji bytu w naszych warunkach. Konflikty występujące w ruchu związkowym i szkolnictwie były przenoszone na forum posiedzeń Rad Pedagogicznych i zebrań POP. W warunkach toczącej się walki politycznej, ideologicznej i podziału nauczycielskiego ruchu związkowego-

wiele POP nie potrafiło stanąć na czele procesu socjalistycznej odnowy.

Stopniowy proces ożywienia działalności wewnątrzpartyjnej szkolnych POP miał miejsce dopiero po IX Zjeździe PZPR. Uchwała IX Zjazdu Partii dotycząca polityki oświatowej została przychylnie przyjęta przez ogół: nauczycieli i spotkała się z pełną aprobatą szkolnych POP. Stanowisko IX Zjazdu w sprawach oświatowych nie zostało jednak dostatecznie epopularyzowane wśród nauczycieli. Proces umacniania się szkolnych POP i konsolidacji nauczycieli wokół programu partii został świadomie zakłócony przez "Solidarność" podczas dyskusji wokół "Karty Nauczyciela". Czyniono wiele, by inspirować różne akcje strajkowe i protestacyjne. Typowym tego przykładem był strajk lubelski. Wywołał on falę napięć w środowisku nauczycielskim.

Ogłoszenie stanu wojennego położyło kres fali napięć w szkolnictwie. Większość nauczycieli przyjęła wprowadzenie stanu wojennego z ulgą i ze zrozumieniem, jako jedyne wyjście z grożącego niebezpieczeństwa narodowi i państwu. Poprawiła się dyscyplina pracy i nauczania.

PRZEGLĄD WYDARZEŃ

Odbývają się kolejne posiedzenia plenarne instancji podstawowych.

W dniu 29 marca br. odbyło się Plenum KG w Siemieniu, na którym oceniono sytuację społeczno-gospodarczą w gminie oraz KG w Tucznej, które obradowało wspólnie z GK ZSL nt. możliwości kierunków intensyfikacji produkcji roślinnej i zwierzęcej w gospodarce indywidualnej w latach 1982 - 1983.

Głównym tematem posiedzeń plenarnych w Wiesznicach i Pododwórzu w dniu 30 marca br. było omówienie stanu przygotowań do podjęcia wiosennych prac polowych przez instytucje i organizacje obsługujące rolnictwo oraz bieżące realizacje zadań w tym zakresie.

W Drelowie, obradowało Plenum w dniu 6 bm. przyjęło wnioski z POP dotyczące projektu deklaracji ideowo-programowej KC PZPR "O co walczymy, dokąd zmierzamy" oraz oceniło sytuację w gminie w zakresie budownictwa.

x x x

Pierwszego kwietnia br. zebrała się Egzekutywa KW PZPR w Białej Podlaskiej, w celu omówienia sytuacji w budownictwie na terenie naszego województwa. W dyskusji wiele uwagi poświę-

cono problemom związanym z przezwyciężaniem barier w zakresie wykonawstwa i zaopatrzenia w materiały budowlane. Stwierdzono również, że sprawy inwestycji oraz budownictwa mieszkaniowego winny być przedmiotem szczególnej troski i zainteresowania ze strony władz administracyjnych i politycznych województwa.

x x x

W okresie od 29.03. do 15.04. br. odbyły się egzekutywy w:

w KM w Międzyrzecu Podl., KM-G Łeślicach i Terespelu oraz w KG w Białej Podlaskiej, Czerniakach, Drelowie, Dębowej Kłodzie, Janowie Podlaskim, Kąkolewnicy, Kodniu, Komarówce, Konstantynowie, Leśnej Podl., Międzyrzecu Podl., Olszance, Piąszczacu, Radzynie Podl., Sarnakach, Sośnówce, Tucznej, Wiesznicach, Wohyniu, Starej Kornicy.

Na posiedzeniach egzektyw instancji podstawowych dominującymi tematami są nadal sprawy związane z sytuacją społeczno-gospodarczą i polityczną miast i gmin, działalnością placówek oświatowych, kulturalnych, ocenę sytuacji w ruchu młodzieżowym ZSMP, ZHP oraz omawiany jest i oceniany przebieg dyskusji nad projektem deklaracji "O co walczymy, dokąd zmierzamy". Wiele uwagi w ostatnim okresie poświęca się również przygotowaniom do obchodów 1 Maja.

x x x

Powołano na posiedzeniu plenarnym KW PZPR Komisja d/s Kobiet, odbyła w dniu 6 b.m. swe pierwsze posiedzenie na którym omawiała min. sprawy dotyczące ruchu kobiecego, reaktywowania rady d/s rodziny, kultury na wsi.

Przewodniczącą Komisji została poseł na Sejm, z-ca dyrektora LO im. Kraszewskiego w Białej Podlaskiej - Tow. Józefa Matyńkowska.

W posiedzeniu uczestniczył sekretarz KW tow. Stanisław Nowak,

x x x

Z-ca Kierownika Wydziału Organizacyjnego KC PZPR, Tow. Leszek Jaszczewski spotkał się w dniu 6 kwietnia br. z pracownikami KW PZPR. Tematem spotkania było omówienie projektu ustawy o radach narodowych.

x x x

W dniu 7.04.1982 r. odbyło się spotkanie z grupą działaczy ruchu robotniczego i członków partii z długoletnim stażem partyjnym. Spotkanie poświęcone zostało dyskusji nad projektem deklaracji KC PZPR "O co walczymy, dokąd zmierzamy". W spotkaniu uczestniczył I Sekretarz KW PZPR, Tow. Czesław Staszczak oraz Sekretarz KW, Tow. Stanisław Nowak.

x x x

Odbyło się kolejne posiedzenie Komisji Ekonomicznej KW PZPR w Białej Podlaskiej na którym

omówiono sytuację w zakresie zaopatrzenia, równowagi rynkowej oraz cen w naszym województwie. Oceniono także stan przygotowań handlu do okresu świątecznego. Posiedzeniu przewodniczył tow. Edward Laskowski.

x x x

Na posiedzeniu Egzekutywy KW PZPR w Białej Podlaskiej w dniu 14.04. br. omawiano aktualne zadania i kierunki pracy partyjnej. Stwierdzono, że pierwszoplanowym zadaniem w pracy ideologiczno-propagandowej jest obecnie przypomnienie i sukcesywne wdrażanie w życie przez wszystkie ogniska partyjne dokumentów IX Nadzwyczajnego Zjazdu Partii oraz Statutu PZPR, co służyć będzie dalszemu umocnieniu jedności ideowej i organizacyjnej partii oraz skuteczności jej działania. Dyskutowano także nad założeniami programu obchodów 1 Maja w województwie

x x x

W dniu 15 kwietnia br. w KW PZPR odbyła się narada Sekretarzy instancji podstawowych i kierowników ROPP poświęcona m.in. roli podstawowych organizacji partyjnych w odgrywaniu na środowisko, pracy wiejskich POP oraz przygotowaniu do obchodów 1 Maja. Naradzie przewodniczył I Sekretarz KW tow. Cz. Staszczak.